

af den Mobbetning, der er tilstede imellem Regjeringen og dette Thing, og naar man ikke har Tillid til en Regjering, tror jeg, det er berettiget, at man afskaffer paa Budgettet; thi lige saa vist som Udgifterne kunne bruges til at styrke Landets Udvikling baade i det Indre og i det Ydre, naar de blive brugte paa en hensigtsmæssig Maade, lige saa vist kunne de bruges paa en uheldig Maade og komme til at svække Landets indre og ydre Udvikling. Derfor tror jeg, at det, naar vi have en Regjering, som vi tro leder Landet i en uheldig Retning, er berettiget, at vi tilmaale Budgettet knapt overfor en saadan Regjering. Dersom der havde været den ønskelige Samvirken imellem dette Thing og Regjeringen, tvivler jeg ikke et eneste Øieblik om, at Finansloven paa enkelte Punkter havde set lidt anderledes ud, end den nu sandsynligvis vil komme til at se ud. Jeg antager saaledes, at vi f. Ex. til Oplysnings Fremme, til Skolevesenet og til Forsvarsvæsenet vilde have bevilget ikke saa lidt mere end overfor den nuværende Regjering, og jeg betvivler heller ikke, at vi overfor en anden Regjering, som muligens kunde komme tilstede, som tog Hensyn til dette Things Anstuelser, overhovedet vilde gjøre Indrømmelser; i alt Fald er jeg for mit personlige Bedkommende ikke villig til at gjøre dette. Det ser jo næsten ud til — i Mobbetning til, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds, — at jo mere vi fra vor Side søge at vise Smødekommnen, desto stærkere Mobbstand reiser der sig fra den anden Side, og desto længere viger Regjeringen bort fra vor Anstuelser. Vi have f. Ex. tidligere ved Behandlingen af Bestatningslovene set, at Ministeren tilnærmelsesvis har kunnet komme os imøde; men den nuværende Regjering gaar langt videre. Det er en bekendt Sag, at Fler-tallet i dette Thing søgte at vise Smødekommnen for et Par Aar tilbage; men hvad skete saa? Blev der taget Hensyn til denne Smødekommnen? Nei, der blev dannet en Regjering af Lands-thingets yderste Spire, der stod paa det mest træffe Standpunkt imod dette Things Anstuelser. Jeg tror altsaa, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds har Ret, naar han siger, at det er os, der have villet tvinge vore Anstuelser igjennem. Jeg tror tværtimod, at det er Regjeringen og vore Mobbstandere, som ikke have villet vise Smødekommnen. Tidligere heb det: Staf et Flertal i dette Thing, saa skulle vi respekttere det. Dette blev f. Ex. udtalt af en tidligere Kultusminister under Ministeriet Frijs, ligesom Conseilpræsidenten Frijs udtalte, at han veg for en Afstemning i dette Thing. Den Gang saae det ud til, at man dog vilde tage en lille Smule Hensyn til os, men Læberne have forandret sig. Saa udtalte man, at dersom vi kunde skaffe et Flertal i begge Thing, eller rettere, Rigsdagen som Helhed, ja, Gud bevare os, saa

fulde der tages Hensyn dertil; der kunde ikke være Tale om Andet. Nu ere vi efter min Mening komne paa det Stadium, at vi have et Flertal i begge Thing tilsammen — det vil sig betragtet som tilfællestagne — men desuagtet ser jeg ikke, at der er nogen Smødekommnen fra den nuværende Regjering Side; jeg kan ikke mærke Noget til en saadan. Efter de Udtalelser, som kom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds, skulde man tro, at den Side, hvortil jeg hører, vilde gaa til Yderligheder, eller med andre Ord er radikal, men det tror jeg er en stor Misforstaaelse af det danske Folk og af de Forhold, hvorunder vi leve. Jeg tror, at den Side, hvortil jeg hører, er den konservative Del af det danske Folk; thi Landbostanden og Mellemstanden ere virkelig ikke radikale af Karakter, og naar man gennem Pressen og ligeledes fra den anden Side her i Salen søger at udbrede den Anstuelse, at de ere radikale, tyder dette paa, hvor lidt Partiet over ved Vinduet fjender til det danske Folk. Jeg for mit personlige Bedkommende ønsker ikke disse store Konflikter, som det ser ud til, at vi nu gaa imøde. Jeg har aldrig ønsket dem; jeg har ved flere Leiligheder — og det har en stor Del af denne Side af Thinget — vist Medgjørighed og Smødekommnen; men fra den modsatte Side af Salen har man taget Haanden tilbage og søgt at gjøre Altsen større. Der blev af det kjøbenhavnske Medlem (Bille) i Formiddags udtalt, og det er ligeledes antydet i Aften, at vi skulle gaa den Tilstand imøde, at vi ikke skulle faae en ordentlig Finanslov ved Finanssaarets Udløb, men derpaa tror jeg ikke; jeg haaber, at vi faae det. Jeg kan aldrig tro, at nogen Regjering vil gaa til at udstede en saakaldt provisorisk Finanslov, og heller ikke kan jeg tro, at de Herrer ved Vinduet nogensinde ville støtte et saadant Skridt. Derfor er jeg tryk, uagtet det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) udtalte, at han vilde støtte den nuværende Regjering. Et saadant Skridt som det at udstede en provisorisk Finanslov, vil jeg ligefrem betragte som revolutionært, og det glæder mig, at jeg for denne Anstuelse har Udtalelser fra en tidligere Ordfører i det andet Thing, saaledes at det altsaa er udtalt paa Landstingets Begne. Denne Udtalelse staar i Rigsdags-tidenden Tillæg B. for Sessionen 1854 — 55 Pag. 122 og 125 (Berg: Det er Lehmann). Ja, fuldkommen rigtigt, det er Lehmann, og han siger saaledes: „Det er imidlertid uimodsigeligt, at ved Bevilling efter jamnes Begreb kun kan forstaaes et foregaaende Samtykke til, at en Udgift gjøres, hvoraf det vigtige praktiske Resultat altsaa bliver, at naar Bevillingen negtes, Udgiften ikke lodligen kan gjøres.“ Han siger fremdeles: „Enhver virkelig Overfridelse af Finansloven er altsaa en Lovovertrædelse, en formel Ulovlighed, og han siger endvidere Sde 125: